

Uit het Woord der Waarheid

***Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 80 • nummer 11 • november 2025***

INHOUD

<i>Het Lam, eerst veracht, nu verhoogd (gedicht)</i>	<i>245</i>
<i>De Naam boven alle namen (23)</i>	<i>246</i>
<i>Het koninkrijk van God (11)</i>	<i>249</i>
<i>God is liefde (7, slot)</i>	<i>253</i>
<i>Keer met uw hele hart terug naar Mij! (2, slot)</i>	<i>256</i>
<i>Bid en u zal gegeven worden!</i>	<i>261</i>
<i>Toegevoegd aan de Heere</i>	<i>262</i>
<i>Verlichte mensen</i>	<i>267</i>
<i>Wij zijn de besnijdenis</i>	<i>269</i>
<i>Nu al rust of pas in de toekomst?</i>	<i>270</i>
<i>Christus, gekomen als Hogepriester</i>	<i>272</i>

Wat hij moet zijn ... als hij met mijn dochter wil trouwen

Door: V. Baucham jr.

Dit boek is een primeur voor ons taalgebied! Dat komt door de bijzondere invalshoek die de auteur kiest. Tijdens het lezen viel de redactie op dat er punten in staan waarvan je als Nederlandstalige lezer denkt: is dat niet eenzijdig? Toch menen wij dat het goed om is dit boek aan te bieden, omdat ook onze eigen opvattingen en gewoontes vaak eenzijdig zijn. Dit boek scherpt ons en helpt ons onze overtuigingen kritisch te bezien in het licht van Gods Woord.

Het brengt een boodschap die je zelden tegenkomt, bijvoorbeeld de bijzondere verantwoordelijkheid van vaders om hun zonen en dochters te begeleiden op weg naar het huwelijk.

We wensen u en jou van harte Gods zegen bij het lezen. Doe het met een geopende Bijbel; dan zal het tot zegen zijn! Laat u aansporen tot mannelijk verantwoordelijkheidsbesef, zoals de Bijbel dat laat zien!

Hardcover, 232 bladzijden

Bestelcode: 5719

Prijs: € 18,50

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Het Lam, eerst veracht, nu verhoogd

Op 't altaar, Heer', gebonden
door Vaders liefdeband,
gaf U voor onze zonden
Uzelf als offerand.

Van heerlijkheid en schatten,
van alles zag U af,
in liefde, niet t'omvatten,
die ons het leven gaf.

Toen U in pijnlijk lijden
door mensen werd veracht,
de satan moest bestrijden,
God doof scheen voor Uw klacht,
toen kwam voor ons tezamen
het eeuwig heil tot stand;
toen werden onze namen
gegrift, Heer', in Uw hand.

U, Eerst'ling uit de doden,
U hebt getriomfeerd!
U bent de God der goden,
Die het heelal regeert.
Eens wordt in eeuwigheden
d'aanbidding U gebracht
voor wat U hebt geleden
als 't Lam, voor ons geslacht.

De Naam boven alle namen (23)

We hebben al gezien dat deze gelovigen ook de Naam van Zijn Vader hebben, want door hun openlijke belijdenis van God en het Lam, waren zij daar getuige van geweest, en leden ze zoals Christus in Zijn leven had geleden door God Zijn Vader te erkennen.

We gaan nu naar een ander plaats van handeling. Wat we zojuist besproken hebben, vindt plaats op aarde, op de berg Sion; nu gaan we over naar het hemelse Jeruzalem. Het is waar dat de heilige stad wordt voorgesteld in haar relatie tot de duizendjarige aarde, want er wordt gezegd dat de bladeren van de boom van het leven tot genezing zijn van de naties (Openb. 22:2).

Maar als we nu gaan kijken naar de beschrijving van de gelukzaligheid van haar bewoners in haar positieve karakter, dan is die noodzakelijkerwijs eeuwig. Het is opmerkelijk dat de *eeuwige toestand*, zoals we die vinden in Openbaring 21:1-5, wordt voorgesteld vanuit het gezichtspunt van verlichting, van wat er **niet** meer is – ‘de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch pijn zal er meer zijn’. Van de *hemelse stad* (Openb. 21:10-21) wordt vermeld wat er **wel** bezeten en genoten zal worden. Toch moeten we bedenken dat het niet het huis van de Vader is en dat het, in overeenstemming met het karakter van het hele boek, nog steeds gaat om bestuur (zie vs. 3) en daarom worden de verlostten hier gezien als knechten of slaven. Het is nuttig om deze verschillen te onderscheiden en we worden erdoor aan herinnerd dat alle aspecten van de gelukzaligheid van de verlostten in aanmerking moeten worden genomen en gecombineerd, om in enige mate te begrijpen wat God klaar heeft liggen voor Zijn volk wanneer al Zijn plannen zijn verwezenlijkt.

Er zijn dus drie dingen die de toestand van de hemelse bewoners kenmerken: ‘Zijn slaven zullen Hem dienen, en zij zullen

Zijn aangezicht zien en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn' (22:3-4). Ze hadden Hem gediend op aarde, zouden we kunnen denken, en velen van hen hadden Hem zelfs zeer toegewijd gediend, zoals Paulus kon zeggen: 'Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop mag volbrengen, en de bediening die ik van de Heere Jezus ontvangen heb, om het evangelie van de genade van God te betuigen' (Hand. 20:24).

Maar welke volharding, geestelijke kracht en eenvoudigheid van oog mensen als Paulus en anderen hier op aarde ook gekenmerkt mogen hebben, hun dienst was nooit volmaakt. **Er was er maar Eén, de volmaakte Dienstknecht, Die kon zeggen: 'want Ik doe altijd wat Hem [de Vader] welbehaaglijk is'** (Joh. 8:29). In de hemel, in het nieuwe Jeruzalem, zal ieder van de ontelbare menigte van verlost en volkomen en volmaakt reageren op Gods wil. Als dan ook gezegd wordt: 'Zijn slaven zullen Hem dienen', betekent dit dat zij zullen dienen in overeenstemming met de volmaaktheid van de gedachten van God.

Zij zullen bovendien Zijn aangezicht zien; zij zullen ongehinderd genieten van de intimiteit van Zijn aanwezigheid. Want dan zullen zij, net als Christus, Hem zien zoals Hij is en kunnen genieten van de zalige aanschouwing die de bron zal zijn van al hun verrukking en hun eeuwige blijdschap. Tot slot en dit is ons directe onderwerp: 'Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn'.

Er is al aangetoond dat de primaire betekenis van de Naam die zo op het voorhoofd wordt gedragen, te maken heeft met, om het zo te zeggen, eigendom, dat de Naam hen kenmerkt die Christus toebehoren. En dit houdt veel in, want de Zijne te zijn is werkelijk de kern van de eeuwige gelukzaligheid, aangezien het ons in een eeuwige verbinding brengt met Hem, zowel nu als in de hemel.

Er is echter nog een andere gedachte. In Openbaring 14 is de Naam op hun voorhoofden 'geschreven'; hier in hoofdstuk 22 wordt alleen gezegd dat die Naam op hun voorhoofden 'is'. Uit dit verschil kunnen we afleiden dat de morele gelijkvormigheid aan Hem Wiens Naam zij dragen, hier het overheersende kenmerk is. Zoals we keer op keer in deze artikelen hebben gezien, drukt de 'naam' de waarheid van de Persoon uit en daarom zien we dat hier de volkomen gelijkvormigheid aan Christus vertoond wordt op de gezichten van alle verlost. Dat alle gelovigen gelijkvormig zullen worden aan het beeld van Gods Zoon, leren we uit een ander vers (Rom. 8:29). Hier mogen we zien dat het daadwerkelijk in vervulling is gegaan.

Wat een vreugde zal het voor de Heere Zelf zijn, als we dat zo mogen zeggen, om als Hij de talloze menigten van Zijn verheerlijkte heiligen overziet, Zijn eigen gelijk-nis te zien afstralen van elk gezicht, Zichzelf weerspiegeld te zien in alle verlost. Het helpt ons om een dieper besef te hebben van de woorden van de profeet:

'Om de moeitevolle inspanning van Zijn ziel zal Hij het zien, Hij zal verzadigd worden' (Jes. 53:11). Dan zal Christus inderdaad de aarde vervullen. Al het oude is dan voorbijgegaan en alles is nieuw geworden, want dan zal – niet zoals nu voor het geloof, maar in werkelijkheid – Christus alles zijn voor al de Zijnen en wel op volkomen en onversluisde wijze tentoongespreid. Hem zij alle lof, nu en tot in alle eeuwigheid!

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Het koninkrijk van God (11)

We zetten de overdenking voort over de verschillen tussen de Gemeente en het koninkrijk van God.

De Christen en het komende koninkrijk

De apostel Paulus noemt echter ook herhaaldelijk het *komende* koninkrijk, waarin de Heere Jezus als de verheerlijkte Mensenzoon na een rechtvaardig oordeel bezit zal nemen van Zijn erfdeel en duizend jaar zal regeren in gerechtigheid en vrede. De gelovigen die tot Zijn Gemeente behoren, zullen dan met Hem erven en heersen (Ef. 1:10-11; verg. Openb. 20:5-6).

De tijd waarin we met Hem regeren, is echter nog niet aangebroken. De Korinthiërs moesten in dit opzicht worden onderwezen, omdat ze dachten dat ze al in staat waren om te heersen. Dat was een totaal verkeerd begrip van hun roeping. De apostel Paulus moest hun daarom schrijven – niet zonder een zekere ironie – dat hij zeker wilde dat zij zouden regeren; dat wil zeggen: hij wilde graag dat de tijd van het Duizendjarige Vrederijk zou aanbreken, maar met de toevoeging: 'opdat ook wij met u mochten heersen' (1 Kor. 4:8). In de huidige tijd van de verwerping van de Koning kan er lijden, verdrukking en volharding zijn voor Zijn volgelingen, maar geen heerschappij (verg. Hand. 14:22; 2 Tim. 2:12). **Maar aan deze tijd zal een einde komen.** *Dan* zal de tijd komen dat al de Zijnen die *nu* geroepen zijn om te volharden, met Hem zullen regeren (verg. Openb. 2:26-27).

God roept deze Christenen in Korinthe, van wie sommigen heel onverantwoord leven, ook toe door de apostel Paulus: 'Weet u niet, dat onrechtvaardigen Gods koninkrijk niet zullen beërven? Dwaalt niet! Geen hoereerders, geen afgodendienaars, geen overspelers, geen wellustelingen, geen schandknapen, geen die-

ven, geen hebzuchtigen, geen dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen Gods koninkrijk beërven' (1 Kor. 6:9-10). Soortgelijke woorden worden gebruikt in Galaten 5:21 en Efeze 5:5. Het wordt ook uitgelegd in 1 Korinthe 15:50 dat vlees en bloed het koninkrijk van God niet kunnen beërven, net zoals de vergankelijkheid de onvergankelijkheid niet beërft.

Aan de Thessalonicenzen, die nog jong waren in het geloof, konden de troostende woorden worden geschreven dat ze door God waren geroepen tot Zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid (1 Thess. 2:12) en dat het lijden dat ze moesten ondergaan van de kant van de vijanden van het Evangelie, het bewijs was dat ze het koninkrijk van God waardig werden geacht (2 Thess. 1:5).

Paulus zelf leefde niet alleen in de blijde verwachting van de opname, maar ook van de verschijning van de Heere Jezus in heerlijkheid om Zijn koninkrijk in te luiden (verg. 2 Tim. 4:1,8).

Dan zullen ook wij onze erfenis ingaan met de Heere Jezus (Ef. 1:11,18). Het is de erfenis van de Heere Jezus als de verheerlijkte Mensenzoon, die wij uit genade met Hem mogen delen. Toen Hij Mens werd, maakte Hij Zichzelf tot niets en werd Hij gehoorzaam tot de dood aan het kruis. Door deze vernedering verkreeg Hij echter als Mens het recht op Zijn schepping en de heerschappij erover (verg. Fil. 2:5-11; Ps. 8:4-6). Hij zal deze macht delen met ons, Zijn heiligen. **Wij zullen op een dag verheerlijkt met Hem verschijnen om deze heerschappij op ons te nemen** (2 Thess. 1:5-10; verg. Joh. 17:22).

Praktische conclusies

Gemeente en koninkrijk zijn dus volgens de raad van God twee verschillende gedachten. Het is van het grootste belang voor de praktijk van het Christelijke leven dat we die gedachten voor ogen houden en verwerklijken én dat we ze niet met elkaar verwarren.

Een opmerkelijk voorbeeld is hier zeker voldoende. In de gelijkenis van het onkruid op de akker (Matth. 13:24-30) zegt de huisheer tegen zijn knechten op de vraag of ze het onkruid ('de dolik') bijeen moeten rapen: 'Nee, opdat u bij het verzamelen van het onkruid niet tegelijk daarmee de tarwe uittrekt. Laat beide samen opgroeien tot aan de oogst; en in [de] oogsttijd zal ik tot de maaiers zeggen: Verzamelt eerst het onkruid en bindt het in bossen om het te verbranden, maar brengt de tarwe bijeen in mijn schuur'.

In het koninkrijk van God (koninkrijk van de hemel) geldt in de huidige tijd van afwezigheid van de Heere, volgens Zijn eigen woorden, het principe dat het kwaad zal rijpen zonder dat Zijn dienaren tussenbeide komen. Bij Zijn verschijning zal Hij Zelf het oordeel vellen over hen die dan nog in leven zijn (zie Matth. 25:31-46), waarbij Hij de schapen scheidt van de bokken en het koren van het onkruid.

Maar *in het huis van God, de Gemeente van de levende God*, geldt een heel ander principe: 'Alles wat u [= de gemeente] op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbinden zult, zal in [de] hemel ontbonden zijn' en: 'Doet de boze uit uw midden weg' (Matth. 18:18; 1 Kor. 5:13). Volgens de wil van de Heere moet Gods heiligheid in de Gemeente worden nageleefd door middel van geestelijke tucht.

In het Christendom begon echter al heel vroeg, al in de eerste eeuwen, een volledige verwarring en vermenging van de principes van de Gemeente en die van het koninkrijk van God. Als gevolg daarvan werd de kerk een machtsfactor op aarde. Kerk en staat groeiden naar elkaar toe. Het hemelse karakter en het vreemdelingschap op aarde gingen verloren. De verwachting van de komst van de Heere werd vergeten en er werd en wordt geleerd dat het Duizendjarige Rijk ofwel al begonnen is of dat je dat helemaal niet moet verwachten.

Een overwaardering van gedachten over het koninkrijk van God herbergt altijd het gevaar dat de Christen zich niet meer zo bewust is van zijn *hemelse* positie en ten onrechte gelooft dat hij zich kan wenden tot aardse of zelfs wereldse dingen. Aan de andere kant kan er ook een gevaar zijn dat we vergeten dat we niet alleen het voorrecht hebben om bij de Gemeente van God te horen, maar dat we ook de verantwoordelijkheid hebben om de wil van onze Heere in Zijn koninkrijk te realiseren. W. Kelly schreef al meer dan een eeuw geleden de volgende woorden, die het waard zijn om in acht te nemen:

‘Het verval van de Kerk is bevorderd door een klein deel van de waarheid te beschouwen alsof het de hele waarheid is. De enige juiste manier om hiervoor bewaard te blijven is ... om niet alleen bezig te zijn met de Gemeente, maar met Christus. Alleen dán zullen we de Gemeente, het koninkrijk van God en elk ander deel van de waarheid over Gods handelen in het juiste licht herkennen en begrijpen.’

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

God is liefde (7, slot)

Wij kunnen in de hemel niet leren Wie en wat de Heere Jezus is als we iets verkeerd gedaan hebben en berouwvol naar Hem gaan, wat Hij is als ik afgeweken ben en Hij mij opzoekt om me terug te brengen, wat Hij is als er verdriet in mijn hart is en Hij bij mij komt om mij te troosten en zegt: 'Ik weet wat je lijdt en hoe machteloos je bent' en dan Zijn zegenende hand op mij legt! Wij leren Hem hier op aarde kennen in de omstandigheden van het leven, op een manier waarop wij Hem in de hemel niet kunnen kennen. En dat zullen we nooit vergeten.

En als we alles geleerd hebben wat goed voor ons is, zegt Hij net zoals bij Henoch: 'Kom maar mee naar Mij!' Dan gaan we naar Hem in het paradijs (Luk. 23:43). Wat moet dat een wonderbare plaats zijn! De enige mens die, voor zover wij weten, vóór het sterven daar geweest is, is de apostel Paulus (zie 2 Kor. 12:1-4). Hij schrijft erover in vers 23 van Filippi 1: 'Ontbonden te worden en met Christus te zijn is verreweg het beste'. Dat moet wonderbaar zijn. En we worden – als het nodig is – alleen maar ontbonden om daar in dat paradijs met Hem te wachten op het wonderbare ogenblik dat Hij zal komen om onze lichamen die vergaan zijn, op te wekken en te vernieuwen in eeuwige heerlijkheid en om – als we bij Zijn komst nog op aarde zijn – ons verderd lichaam te veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:21). Zo zullen we zelfs uiterlijk Hem gelijk zijn. Dat zien we ook in Johannes 17:23, waar Hij zegt dat de wereld, als we met Hem uit de hemel komen, zal zeggen: De Vader heeft hen net zo liefgehad als Hij de Zoon liefheeft, want ze komen in dezelfde heerlijkheid. Zó zullen wij Hem uiterlijk gelijk zijn! En innerlijk ook, want wij hebben immers Hemzelf als ons leven.

En dan zal Hij tegen ons zeggen: 'Ga zitten!' Hij zal Zich omgorden om ons te dienen (Luk. 12:37b). Hij zal zorgen dat ook wij alles zullen leren kennen en zullen genieten van wat er in het Huis van de Vader is om van te genieten (wat Hij zo goed kent, want het was in eeuwigheid Zijn deel). Denk u eens in: Hij is de grote, almachtige God, de Alwetende, de Alomtegenwoordige, de Onbegrensde naar alle kanten, Die door Zijn woord het heelal tot stand bracht ... Hij zal dan de plaats van een dienstknecht innemen, zoals Hij ons gediend heeft door naar de aarde te komen, onze zonden op Zich te nemen en het werk op het kruis te volbrengen dat wij niet doen konden, zoals Hij ons nu dient in de heerlijkheid, als Hogepriester bij de troon van de Schepper en zoals Romeinen 8:34 zegt dat Hij Zich ervoor inzet om voor ons te zorgen, om Zich helemaal voor ons te geven.

Maar dan zal Hij het doen opdat we zullen genieten van alles wat Zijn deel en het deel van de Vader en het deel van de Heilige Geest was. Wat is dat? Wat was het voedsel van de Vader? De heerlijkheid van de Zoon! 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen gevonden heb (Matth. 17:5).'

De Zoon zal Zich aan ons openbaren, opdat onze harten gevuld worden met de heerlijkheid van Zijn Persoon. Die heerlijkheid was het wat het hart van de Vader volkomen bevredigde. En de liefde van de Vader gaf volkomen bevrediging aan de Zoon, Die in de schoot van de Vader was en is en deze liefde zo goed kende. En de Zoon zal zorgen dat wij die liefde net zo leren kennen als Hij, voor zover we dat kunnen. **Wij die de Heere Jezus kennen, zijn ook zonen van de Vader geworden.**

De Zoon is en blijft in Zijn Godheid de Eniggeborene. Maar als Mens is Hij de Eerstgeborene onder vele broeders, zoals we het in Romeinen 8:29 lezen. En straks zullen wij al de heerlijkheden van de hemel leren kennen. En we kunnen rustig zeggen: die heerlijkheid bestaat uit de heerlijkheid van de Zoon, de heerlijk-

heid van de Vader en de heerlijkheid van de Heilige Geest. En de Heilige Geest zal dan ook in ons wonen en de Goddelijke kracht zijn, waardoor wij van dat alles kunnen genieten. Dat zal gebeuren in het Vaderhuis, waar nog nooit een schepsel geweest is, ook geen engel, maar waar wij zullen komen en waar wij zullen genieten van alles wat tot nu toe alleen het deel was van de eeuwige God. Als we daaraan denken, zien we dan niet, ja, zijn we er dan niet van overtuigd, dat de eeuwigheid zagezegd te kort

zal zijn om onze liefde volledig te uiten, om te zingen van Zijn heerlijkheid, om Hem te bewonderen? Zien we dan niet dat we daarvan alleen maar zullen kúnnen zingen? Wat een voedsel zal dat zijn voor onze harten.

En is het dan niet onze wens om nu al een antwoord te geven op Zijn liefde door ons leven helemaal aan Hem toe te wijden?

(Afbeelding hiernaast: Door het verspreiden van traktaten kunnen we een antwoord geven op Zijn liefde!)

Ik wil nu graag eerst tegen hen die nog niet bekeerd zijn, dit zeggen: Wilt u nu antwoord geven op de liefde van de Heere Jezus? Hij roept nog steeds zoals in Matteüs 11:28: '**Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven**'! Kom naar Mij toe, ook jij die nog in je zonden bent, die nog op weg bent naar de hel. Kom naar Mij toe en Ik zal je brengen naar het Huis van de Vader! Ik zal je nu op aarde al deel geven aan al Mijn liefde en aan de liefde van de Vader en je straks opnemen in de heerlijkheid om daar eeuwig met Mij te zijn, op die plaats waar Ik je eeuwig dienen zal met al die heerlijkheden.

**Zou je nog wel wachten? Wil je écht nog weigeren?
Misschien is dit de laatste roepstem van God!**

En tegen ons die geloven, wil ik graag zeggen: Als we die liefde zien, is het dan niet de wens van ons hart om ons helemaal aan Hem over te geven, om Hem te bidden: 'Heere, neem mijn handen, neem mijn voeten, neem mij helemaal in bezit, opdat ik steeds in gemeenschap met U mijn weg zal gaan, opdat Uw liefde beantwoord wordt in mijn leven.'

Geve God dat het praktische werkelijkheid bij ons is dat we beseffen: 'Heere Jezus, U hebt ons lief', maar dat ons antwoord ook is: 'ik heb U lief, Vader' en: 'ik heb U lief, Heere Jezus'!

H.L. Heijkoop

Keer met uw hele hart terug naar Mij! (2, slot)

We zetten onze overdenking voort over de oproep uit Joël 2 tot vasten en bekering, omdat sprinkhanen alles in Israël hadden opgegeten en verwoest.

Zullen wij in zo'n grote verdrukking luisteren naar de roede? Wilt u niet luisteren naar Hem Die die roede voor u bestemd heeft (Micha 6:9)? Zullen wij eindelijk begrijpen dat de geestelijke toestand erger is dan de materiële toestand, hoe droevig die ook kan zijn? Genadig en barmhartig, traag tot toorn en groot van goedertierenheid – zo roept God de Zijnen op tot bekering: 'Bekeer u tot Mij met heel uw hart' (Joël 2:12).

De bazuin kan luid hebben geblazen in het uur van gevaar om aan het volk te denken voor het aangezicht van de Heere (Num. 10:9). Nu moet het klinken om een plechtige vergadering bijeen te roepen (verg. Num. 10:7). Alle inwoners van het land, ongeacht hun leeftijd, worden opgeroepen om te vasten. Zelfs iemand

die pas een vrouw heeft genomen en gewoonlijk vrij zou zijn van alle verplichtingen, moet meedoen samen met zijn jonge vrouw (Joël 2:16; Deut. 24:5).

In de dag van benauwdheid is echte verootmoediging de enige deur van hoop, want God is niet ongevoelig voor de dringende gebeden van de Zijnen (Ps. 34:18). Het is de plicht van de priesters, dienaren van de Heere, om te huilen tussen de voorhal en het altaar. Dit is de enige grond waartoe wij toegang hebben in de tegenwoordigheid van God, waar wij gunst bij Hem vinden vanwege het volmaakte werk van Christus.

Als men in ware bekering zijn *hart* scheurt in plaats van zijn kleren (Joël 2:13), zal de Heere het voor Zijn land opnemen en het volk sparen (vs. 18). Hij is bereid te antwoorden op hen die Hem met geestelijk inzicht smeken: 'Ontzie Uw volk ... Uw erfelijk bezit ... Waarom zouden ze onder de volken zeggen: Waar is hun God?' (vs. 17; zie ook Num. 14:13-14; Ps. 79:10; 115:2). Vanaf de berg Sion kan een krachtig ingrijpen van Gods soevereine genade komen (Joël 2:32). **Hij doet grote dingen voor Zijn volk**; alles zal herboren worden en bloeien. De zegen was lang ingehouden, maar zal worden uitgestort in zo'n overvloed dat allen verzadigd zullen worden (vs. 19; Lev. 26:5).

Met droefheid denken we vaak terug aan de Gemeente in haar beginperiode. Toen was ze werkelijk Gods heerlijkheid, in al de genade van haar jeugd en in de liefde van haar verloving (Hand. 2:42-47). Maar deze frisheid werd gevolgd door een grote geestelijke traagheid en luiheid. De eerste liefde werd verlaten en ons hart begon onophoudelijk te dwalen, aangetrokken door die

wereld waarvan wij ons hadden afgezonderd. Vele 'sprinkhanen' van allerlei denkbare soorten zijn ons leven binnengedrongen, maar al die soorten komen overeen in hun vraatzucht en in de omvang van de verwoesting die ze aanrichten in ons geestelijke leven.

Jarenlang 'opgegeten', maar teruggegeven aan hen die met heel hun hart tot God terugkeren

Laten wij voor God rekenschap afleggen van onze wandaden; laten we dat doen zonder zelfgenoegzaamheid, ieder voor zich. Hoeveel jaren in ons korte leven zijn we niet opgegeten door de sprinkhaan, de veldsprinkhaan, de treksprinkhaan en de zwerm-sprinkhaan?

Denk bij die sprinkhanen maar aan hobby's die geleidelijk ons leven binnendrongen zonder gevaarlijk te *lijken*, maar die ons vele kostbare uren lieten verliezen in het licht van de eeuwigheid, aan verschillende begeerten, die altijd de neiging hebben ons mee te sleuren en te verlokken (Jak. 1:14) en om te verslinden wat de Heere toebehoort (1 Kor. 6:19), aan ons werk dat ons totaal in beslag neemt, waaraan helaas vaak de liefde voor het geld is verbonden (1 Tim. 6:10), die zo duidelijk een afgod kan worden en alles kan doordringen, met heel nadelige gevolgen voor een harmonieuze geestelijke groei (Mark. 4:19). Ten slotte is er de grote valstrik om ons te laten inpalmen door de wetenschappelijke, artistieke, literaire of zelfs politieke smaak van deze wereld, in plaats van ons te laten omvormen door de vernieuwing van ons verstand, om in alle omstandigheden de wil van God te kunnen onderscheiden (Rom. 12:2).

Misschien zijn wij helaas bereid lichtvaardig over onze slechte neigingen heen te stappen zonder de gevolgen ervan te veroorzaken, dus zonder ze te doden. Dan blijven die neigingen in ons leven en we doen ons best om ons gebrek aan ijver voor Christus

te verontschuldigen. Maar de toestand van het getuigenis voor God dat in de laatste dagen voor Christus' komst door Hem is opgericht, laat duidelijk zien hoe weinig vruchten tot eer van God er worden voortgebracht.

De vijand wil profiteren van onze ellendige geestelijke toestand; hij zoekt de kracht van de lastdragers te verzwakken (Neh. 4:10). Hij streeft ernaar elke samenkomst te vernietigen waar Christus inderdaad het Middelpunt is, waar de rechten van Christus worden erkend en de heerlijke resultaten van Zijn werk worden verkondigd. Het verval is te groot, insinueert deze vijand, er is geen weg terug. Kijk maar hoe de muren in puin zijn, de poorten verterd door vuur; er is gewoonweg te veel puin (zie Neh. 2:13)!

Als wij naar hem luisteren, zal hij er al gauw aan toevoegen: 'Je begrijpt toch zelf wel dat het Woord niet meer naar de letter kan worden toegepast; de Bijbelse leer moet worden aangepast aan de behoeften van onze tijd.' Als je je laat verleiden door zo'n soort speculatieve redenering, zou dat onvermijdelijk een nog grotere verwoesting veroorzaken. God verlaagt de lat nooit. 'Terug naar de wet en naar het getuigenis' is nog steeds het parool voor Zijn volk, ondanks verval en verwoesting, en de Schrift waarschuwt ons: als wij zo niet spreken, is er geen dageraad voor het volk van God (lees Jes. 8:16,20).

Het uur komt dichtbij. **De komst van de Heere is aanstaande.** Maar zelfs nu is de enige mogelijke weg naar herstel: ten eerste de belijdenis van onze toestand van geestelijk verval en ten tweede een ware verootmoediging, omdat wij zelf aan deze toestand hebben bijgedragen en zo de Naam van Christus hebben onteerd (Joël 2:14; Hos. 6:1). Het is niet door onze *eigen* inspanningen dat wij kunnen herstellen wat verloren is gegaan. Maar God is machtig om ons te herstellen als wij alle schijn opgeven en ons helemaal op Hem werpen – op Zijn volmaakte genade. Een 'verbijzeld en verslagen hart' dat 'beeft voor Zijn Woord',

heeft grote waarde voor Hem (zie Ps. 51:19; Jes. 66:2). Deze genade straalde eens ook ten gunste van Naomi, die met lege handen terugkeerde in de bittere bedroefdheid over een verspild leven ver van huis (Ruth 1:21; 4:15).

Laten wij de belofte aangrijpen die God hier aan Zijn aardse volk doet. Het is een van de kostbaarste in het Woord: **'Ik zal u de jaren vergoeden** die de veldsprinkhaan, de jonge sprinkhaan, de zwerm sprinkhaan en de treksprinkhaan hebben opgegeten ... Dan zult u overvloedig en tot verzadiging eten, en de Naam van de HEERE, uw God, prijzen, Die wonderlijk met u heeft gehandeld' (Joël 2:25-26). Hij alleen kan het verdriet en de schaamte vanwege ons verleden wegnemen. Hij alleen kan iemand die is teruggekeerd met heel zijn hart, iets beters geven dan wat hij had verloren door te vertrekken.

'Als God ons genade schenkt, vinden we niet alleen genade, maar we vinden God Zelf', zo zei één van de oude broeders die ons zijn voorgedaan. Dan vloeit de lof uit ons hart naar Hem Die Zich verwaardigt te midden van een klein overblijfsel te zijn dat door Hem werkelijk is vergaderd tot Zijn Naam.

Philippe Laügt
Uit 'Messager Évangélique'

Bid en u zal gegeven worden!

Wie van u zal een vriend hebben die te middernacht bij hem komt en tot hem zegt: Vriend, leen mij drie broden, want een vriend van mij is op reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten. En zou dan hij die binnen is, antwoorden en zeggen: Val mij niet lastig ... ? Ik zeg u, al zou hij niet opstaan en hem geven omdat hij zijn vriend is, toch zal hij om zijn onbeschaamdheid opstaan en hem geven zoveel hij nodig heeft. En Ik zeg u: Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en u zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden (Luk. 11:5-9).

De discipelen hadden de Heere gevraagd om hun te leren bidden en nadat Hij hun een voorbeeldgebed had gegeven, sprak Hij de bovenstaande gelijkenis uit. De terughoudendheid van een man om te voorzien in de behoefte van een vriend, werd overwonnen door volharding. De Heere stelt deze houding tegenover die van God en zegt: 'Bid maar gewoon en het zal gegeven worden', enzovoorts. **God staat altijd klaar om te voorzien in menselijke noden die worden bekendgemaakt door gebed.** Zeg nooit dat er volharding nodig is om God in beweging te brengen!

Uitstel betekent niet dat onze gebeden niet gehoord zijn. In Daniël 10 zien we dat Daniël 'drie volle weken' volhardde in gebed, maar hij kreeg geen antwoord. Toen kwam er een engel bij hem, die zei: 'Vanaf de eerste dag ... zijn uw woorden gehoord, en omwille van die woorden ben ik gekomen. De vorst van het koninkrijk Perzië stond eenentwintig dagen tegen mij op' (vs. 12-13). Daniël was gehoord zodra hij was begonnen met bidden, maar er waren redenen voor het uitstel.

Misschien bidt u ook al lang en krijgt u geen antwoord, maar wees ervan verzekerd dat de tussentijd goed gebruikt is – mis-

schien voor het louteren van uw geest. Er is geen terughoudendheid in God die overwonnen moet worden, zoals bij de man te middernacht, maar er kunnen wel redenen zijn voor het uitstel van het antwoord. En als het antwoord eenmaal komt, dan gebeurt dat misschien wel op een manier die u niet had verwacht!

J.G. Bellett

Toegevoegd aan de Heere

Handelingen 5

Door het ingrijpende handelen van God met Ananias en Saffira was er grote vrees over heel de gemeente gekomen en 'over allen die deze dingen hoorden' (Hand. 5:11). God had een waarschuwing afgegeven en daardoor werd er een soort borstwering gevormd tegen het binnendringen van mensen die niet echt geloofden. Geen van hen durfde zich bij de Christenen aan te sluiten. In één opzicht had dat ongetwijfeld een goede uitwerking en wij zouden willen dat zo'n drempel ook in onze tijd nog bestond – een drempel om dat wat onecht is te weren, niet dat wat echt is.

Vandaag zien we het nauwelijks als een probleem zich bij deze of gene groepering aan te sluiten. De Christenheid wordt immers allang door vermenging van goed en kwaad gekenmerkt. Het onkruid overwoekert de tarwe, het meel dat door het zuurdeeg helemaal doorzuurd is (Matth. 13:24 e.v.). Omdat het satan gelukt is om onder de dekmantel van Christelijke liefde en ruimdenkendheid de door God vastgestelde grenzen tussen *binnen* en *buiten* uit te wissen, is men het bewustzijn van Gods aanwezigheid en daarmee ook die borstwering verloren die destijds de schijngelovigen, de ongelovigen, ervan weerhield de gemeente binnen te dringen.

De Christenheid kan onmogelijk weer tot de aanvankelijke toestand van de Goddelijke ordening teruggebracht worden. In tegendeel, slechte mensen binnen de Christenheid zullen van kwaad tot erger gaan, zullen in goddeloosheid toenemen (2 Tim. 2:16; 3:13).

Toch heeft God voor iedere gelovige afzonderlijk die trouw wil blijven, een weg, ook in tijden waarin de waarheid van God grotendeels wordt opgegeven. Deze weg is de afzondering van alles wat niet naar Gods gedachten is (2 Tim. 2:16,19,21; 3:5). Als gelovigen onderscheid kunnen maken tussen het heilige en onheilige, tussen het onreine en het reine (Lev. 10:10), dan is er aan een wezenlijke voorwaarde voor de aanwezigheid van God in hun midden voldaan. De belofte die de Heere Jezus aan degenen gegeven heeft die in Zijn naam 'vergaderd zijn', blijft overeind: Hij is persoonlijk in hun midden (Matth. 18:20).

Deze persoonlijke aanwezigheid van de Heere kan door de gelovigen op dezelfde wijze ervaren en genoten worden als in de dagen van de apostelen, zelfs door vreemden zal ze ervaren worden. Weliswaar maakt de Heere Zijn aanwezigheid in het midden van de twee of drie in onze tijd van zwakheid en algemeen verval niet op zo'n opvallende wijze zichtbaar als het in de begintijd het geval was. Toch is ze een werkelijkheid en kan ze waargenomen worden. Dat wat de apostel Paulus in 1 Korintheërs 14 uitdrukt, kan ook in onze tijd nog ervaren worden: 'Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of een onkundige binnen, dan wordt hij door allen overtuigd, door allen beoordeeld; het verborgene van zijn hart wordt openbaar; en hij zal, terwijl hij op zijn aangezicht neervalt, God aanbidden en verkondigen dat God waarlijk onder u is' (vs. 24-25).

Wie werden er in die gelukkige begindagen van het Christendom, toen alles overeenkomstig Gods wil was, 'de Heere toegevoegd'? 'Meer en meer gelovigen' (Hand. 5:14). Het zijn dus alleen ge-

lovigen, zij die in de Heere geloven die het getuigenis van God in het Christendom vormen. In het volgende hoofdstuk wordt het zich in geloof wenden tot de Heere met gehoorzaamheid verbonden en als volgt omschreven: 'en een grote schare van de priesters werd aan het geloof gehoorzaam' (Hand. 6:7). Wie echter toevoegt, dat zagen we reeds in hoofdstuk 2, in vers 47: de Heere Zelf en Hij alleen. Hij echter voegt niemand aan Zijn Gemeente toe die niet in Hem als zijn Heere en Verlosser gelooft. Het geloof zelf was zonder twijfel een vrucht van de verkondiging van Gods Woord. Hoewel in ons gedeelte in Handelingen 5 niets uitdrukkelijk over het verkondigen van het Woord door de apostelen gezegd wordt, moeten we er in ieder geval van uitgaan dat juist dat in de zuilengang van Salomo gebeurde. Er is geen geloof zonder de verkondiging van de waarheid. 'Zo is dan het geloof uit [de] prediking, en de prediking door [het] woord van God' (Rom. 10:17).

Menigten van zowel mannen als vrouwen

In die tijd werden er niet alleen enkelingen toegevoegd; de schrijver heeft het over 'menigten' en hij voegt er verrassend aan toe: 'zowel van mannen als van vrouwen'. Laten we eerst eens kort bij de laatste uitdrukking stilstaan.

Dat vrouwen met name genoemd worden, openbaart op lieflijke wijze Gods genade. Van de discriminatie (kleinering) van de vrouw zoals die in de oudheid onder de heidenen gebruikelijk was, heeft het Christendom volledig afstand genomen. God wil vrouwen net zo goed als mannen behouden en voegt hen aan Zijn Gemeente toe. Als 'in Christus' neemt de gelovige vrouw dezelfde positie in als de man. Zo is ze bijvoorbeeld net zozeer een kind en aanbieder van God als de man. **Alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus behoren haar in zijn volle omvang toe** (Ef. 1:3). Dit aangaande geldt het woord uit

Galaten 3: 'Daar is geen man of vrouw; want u allen bent één in Christus Jezus' (vs. 28).

Wat echter haar **positie** in de gemeente betreft, is de vrouw, zolang de Gemeente op aarde is, niet zoals de man. Over haar houding in de samenkomsten worden we bijvoorbeeld in 1 Korinthiërs 14 onderwezen: 'Laten uw vrouwen zwijgen in de gemeenten; want het is hun niet vergund te spreken, maar onderworpen te zijn, zoals ook de wet zegt' (vs. 34). Het is goed om deze beide verhoudingen, 'in Christus' en 'in de gemeenten' uit elkaar te houden. In Gods huis op aarde moet Gods ordening in de schepping in stand gehouden worden (1 Kor. 11:1-16; 1 Tim. 2:8-15) en volgens deze ordening staat de vrouw onder de autoriteit van de man.

Toch is het verblijdend om gelovige vrouwen naast gelovige mannen genoemd te zien. Al in Handelingen 1 is er sprake van '... met [enige] vrouwen en Maria, de moeder', die het voorrecht hadden om met de apostelen en anderen te volharden in het gebed (vs. 14). En in de profetie van Joël, die Petrus in zijn uitvoerige toespraak toepast op de uitstorting van de Heilige Geest tijdens Pinksteren, worden er eveneens vrouwen genoemd: 'en uw dochters' (Hand. 2:17-18).

De Heilige Geest maakt de gelovigen, hetzij man, hetzij vrouw, hetzij kind, tot leden van het lichaam van Christus. Gezegend voorrecht! 'Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt' (1 Kor. 12:13). In het verdere verloop van Handelingen wordt ook steeds weer gezegd dat door de prediking van het Evangelie veel Grieken tot geloof in Christus kwamen en dan staat er ook: '... en van de voornaamste vrouwen niet weinigen' (Hand. 17:4). Wat mooi is dat alles!

Maar er werden beslist niet uitsluitend vrouwen behouden. Sommige mannen denken immers dat religie meer iets voor vrouwen

is. Zelf menen ze dat ze rationeler, verstandelijker zijn ingesteld. Maar als het Woord van God in al Zijn kracht werkt, maakt het korte metten met al deze dwaze gedachten. In plaats daarvan raakt het het geweten aan. Toen de apostelen met grote vrijmoedigheid en kracht voor het eerst Christus en de opstanding verkondigden, bogen sterke mannen berouwvol hun hoofd voor God en riepen ze Petrus en de andere apostelen toe: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders?' (Hand. 2:37). Het was goed van deze sterke mannen om zich te onderwerpen en berouw te tonen vóór het te laat was voor hen. Want wat voor nut zou al hun vermeende kracht hebben als ze eenmaal voor de grote witte troon en het aangezicht van Hem zouden moeten staan, voor Wiens aangezicht de hemel en de aarde vluchten?

Dat de 'borstwering' waarover ik sprak, niet bedoeld is om eerlijk zoekenden ver te houden, wordt onderstreept door het feit dat er destijds hele menigten tot geloof in de Heere Jezus werden gebracht en aan het Christelijke lichaam werden toegevoegd. Hoewel we over de Christelijke doop vanaf hoofdstuk 2, vers 41, niets meer gelezen hebben, kunnen we er vast en zeker van uitgaan dat ook deze pasbekeerden, net als de drieduizend tijdens Pinksteren, niet zonder de doop opgenomen werden. Hun toegevoegd worden sluit hun gedoopt worden in.

Als we aan de aantallen pasbekeerden in het begin denken, kan een gevoel van droefheid en weemoed ons besluipen. Vandaag zijn het in de regel maar enkelingen die zich door de genade van God laten vinden, in ieder geval in onze streken. Maar zelfs in die dagen van de 'vloed', toen de golven van de zaligmakende genade van God hoog opgezweept werden, werden dergelijke werkingen niet ononderbroken teweeggebracht. Toen bijvoorbeeld Paulus in Athene was en hij het Evangelie van 'Jezus en de opstanding verkondigde' (Hand. 17:18), waren het er verhoudingsgewijs weinigen die zich bij hem aansloten en geloofden, onder hen trouwens een vrouw, Dámaris (vs. 34). Dat daar een

gemeente ontstaan zou zijn, wordt ons niet meegedeeld, is ook niet aan te nemen.

Zo zijn er vanaf de begindagen van het Christendom altijd weer 'vloed' en 'eb' geweest. Perioden van grote opwekking horen waarschijnlijk tot het verre verleden. En ook al leven we vandaag in dagen van algemene 'eb', dan kan toch een gedachte ons enorm troosten: **de deur is nog niet op slot**. Of we nu met hele menigten tegelijk het Koninkrijk van God binnengaan (zie Matth. 11:12) of slechts als individu en of nu de een na de ander komt: wij zijn voor God in dezelfde mate welkom. Nu is het nog 'de welaangename tijd, nu is het de dag van het heil'. 'Wie wil, neme het water des levens om niet' (2 Kor. 6:2; Openb. 22:17).

Chr. Briem

Verlichte mensen

'Het is onmogelijk, hen die eens verlicht zijn geweest en de hemelse gave gesmaakt hebben en deelgenoten van de Heilige Geest geworden zijn, en het goede woord van God en de krachten van de komende eeuw gesmaakt hebben, en afgevallen zijn, nog eens te vernieuwen tot bekering' (Hebr. 6:4-6).

Er zijn 'verlichte' mensen die de waarheid kennen in hun denken. Ze zien hun plaats in een opgestane Christus, zijn deelgenoten van de Heilige Geest geworden en hebben 'het goede woord van God' geproefd, maar hebben vervolgens alles opgegeven. Wat is er nog over voor hen die op deze manier zijn afgevallen? Niets! Ze kunnen 'deelgenoten van de Heilige Geest' zijn zonder uit de Geest geboren te zijn. Er kan licht in de ziel zijn zonder enig spootje van leven. We zien dit bij Bileam. De Geest van God kwam over hem (Num. 24:2), hij zag dat Gods volk gezegend

was en sprak erover, maar wees die zegen voor zichzelf af. We zien een man die heel dicht bij het leven is, maar het niet bezit! Een voorbeeld van iemand die het goede woord van God en de krachten en wonderen geproefd heeft, maar die toch geen geestelijk leven bezat, was Simon de tovenaars. Hij bezat alle uiterlijke kenmerken: hij geloofde, was gedoopt en bleef voortdurend bij de evangelist Filippus, maar Petrus moest al snel tegen hem zeggen: 'Ik zie dat u in ... banden van ongerechtigheid bent' (Hand. 8:23).

**'Hij leidde hen uit de
duisternis en schaduw
van de dood,
en verbrak
hun banden'.**

Psalm 107:14

Er zijn sommigen die onmiddellijk het Woord van God met vreugde aannemen, maar die het opgeven zodra er verdrukking en vervolging komt (Matth. 13:20-22). De ware gelovige wordt echter verbroken door het Woord en het als Woord het geweten bereikt en de braakliggende grond openbreekt, brengt dat geen vreugde. De hele ziel wordt doorploegd en hij onderwerpt zich aan de gerechtigheid van God. Maar het zich aan de waarheid onderwerpen is iets heel anders dan die waarheid alleen maar zien.

Voor iemand die de waarheid ziet, die de weg van de verlossing kent en zich vervolgens afwendt, is er geen manier meer om tot bekering te komen.

J.N. Darby

Wij zijn de besnijdenis

'Want wij zijn de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen' (Fil. 3:3).

Wat bedoelt de apostel Paulus met het bovenstaande vers? Hij stelt oprechte Christenen tegenover een groep wettische valse leraren die het de gelovigen in Filippi moeilijk maakten. Zij beweerden dat de lichamelijke besnijdenis het kenmerk van waar geloof was. Zij beweerden dat de heidenen niet gered konden worden, tenzij zich bekeerden tot het judaïsme. Paulus reageerde op deze valse leer door duidelijk te maken dat het kenmerk van een ware gelovige geestelijk is, niet vleselijk. Paulus onderwijst ons dat wij ons onderscheiden doordat wij 'God dienen door de Geest'.

Er wordt vaak gezegd dat het kenmerk van oprecht Christendom liefde is. De Heere Jezus heeft inderdaad gezegd: 'Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, **als u liefde onder elkaar hebt**' (Joh. 13:35).

Maar er is nog een kenmerk van een oprechte gelovige en dat is **dat hij God dient door de Geest**. Alle andere deugden, inclusief de vrucht van de Geest (Gal. 5:22-23), vinden hun wortel in de dienst aan God. Ware liefde begint met de liefde voor de ware God (1 Joh. 4:7-8). Volkomen blijdschap wordt alleen gevonden in Christus (Joh. 15:11; 17:13). Er is geen vrede voor hen die geen vrede met God gevonden hebben (Rom. 5:1). We zouden naar al deze dingen, en andere, kunnen blijven kijken, maar het punt is dat God dienen door de Geest niet alleen het werkelijke kenmerk van een gelovige is, maar ook de toetssteen van iedere andere deugd.

God dienen door de Geest houdt niet in dat we bepaalde ceremoniën of religieuze rituelen uitvoeren, maar dat we door het geloof Zijn aanwezigheid genieten en onze liefde, lofprijs, aanbidding en eer voor Hem uitstorten. Menselijke regels, instellingen of rituelen kunnen nooit de plaats van Gods Geest in de dienst innemen. Mogen wij steeds meer gekenmerkt worden als gelovigen die zich verlaten op de kracht van de Geest van God en moge ons leven ervan getuigen dat wij God dienen door de Geest.

T.P. Hadley

Nu al rust of pas in de toekomst?

In het septembernummer van ons blad stond een artikel van br. Dennett, waarin hij het volgende schrijft:

‘Nu is het nog zo ‘dat de hele schepping tezamen zucht en tezamen in barensnood is’ (Rom. 8:22), maar op die dag zal ‘ook de schepping zelf ... worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God’ (vs. 21). En onder de heerschappij van de rechtmatige Koning van alle naties van de aarde zal ‘de vrucht van de gerechtigheid vrede zijn; en de uitwerking van de gerechtigheid: rust en veiligheid tot in eeuwigheid’ (Jes. 32:17). Dit is de gezegende toekomst die de aarde wacht’.

Een lezeres schreef ons dat dit naar haar weten niet helemaal strookt met de waarheid: 'Als dat zo zou zijn zoals Edward Dennett het uitlegt dat de waarheid zou zijn, dan zouden ... we nu omkomen van angst, onveiligheid, onrust en zou er totaal geen vrede zijn, want volgens Edward Dennett komt de tijd van vrede, rust, veiligheid tot in eeuwigheid pas in de gezegende toekomst. Maar beste mensen, ook nu mogen wij al genieten van Zijn vrede, rust en veiligheid tot in eeuwigheid door geloof en vertrouwen in Hem'.

Onze lezeres heeft helemaal gelijk in die zin dat er nu al vrede *met* God is door het geloof in de Heere Jezus (verg. Rom. 5:1). Die vrede bewerkt rust en een bewustzijn veilig te zijn voor Gods oordeel. Filippenzen 4:10 laat ons ook zien dat we nu al de vrede *van* God kunnen ervaren, als we doen wat de verzen 8-10 van dat hoofdstuk ons voorhouden.

Maar die vrede en rust is *niet* de soort waarover br. Dennett schrijft. Gelovigen mogen nu in hun harten vrede ervaren, al zijn ze nog op aarde. Maar deze aarde, deze wereld, deze schepping heeft nu beslist geen rust. In elk geval kent ze *Gods* rust niet. De schepping zucht, volgens Romeinen 8, en is in barensnood als gevolg van de zonde. De mensheid wordt verscheurd door honger, rampen, oorlogen, terreur en vervolging.

Als eenmaal de Heere Jezus openlijk zal regeren als de Vredevorst, zal het totaal anders zijn. Gods rust zal eens worden ervaren op de hele aarde, onder Zijn Gezalfde. En daarnaar kunnen wij als verlostten verlangen. Hij zal dan in deze schepping alle eer ontvangen en wij zullen weliswaar met Hem in de hemel zijn, in het Vaderhuis, maar wat mogen we dankbaar zijn dat Christus straks eindelijk openlijk in vrede regeert!

E.H.W. Luimes

Christus, gekomen als Hogepriester

In het maandblad van september 2025 is een artikel geplaatst over de vraag wanneer Christus' bloed werd vergoten. Bovenaan pagina 220 staat een onzorgvuldigheid, namelijk dat er in Hebreëën 9:11-12 correct vertaald niet staat dat Christus *met* Zijn eigen bloed in het heiligdom binnengegaan is, maar dat Hij '*door* Zijn eigen bloed voor eens en altijd is binnengegaan in het heiligdom'. Daardoor blijft het accent nog steeds op de verkeerde uitleg dat Hij met of door Zijn eigen bloed het hemelse heiligdom is ingegaan. De uitleg komt noch door 'met' tot zijn recht noch door het woordje 'door' Zijn eigen bloed.

De fout is dat in het citaat het eerste gedeelte van het vers 11 ontbreekt: 'Maar Christus, **gekomen** als Hogepriester ... met Zijn eigen bloed, is eens voor altijd ingegaan in het heiligdom'. Het gaat er in dit vers niet om *waarmee* of *waardoor* de Heere het heiligdom is binnengegaan, maar om de vraag waarmee of waardoor Hij is *gekomen*.

Hiermee wordt het *karakter van Zijn komst tot volbrenging van het verlossingswerk* bedoeld, in tegenstelling tot de vroegere priesters, die met vreemd bloed kwamen (d.w.z. niet met hun eigen bloed). Het ingaan in het hemelse heiligdom wordt hier dus niet speciaal gezien in verbinding met het bloed, maar is het gevolg van het feit dat Hij onze eeuwige verlossing heeft verworven.

Thuis niet best?

Bijbelse oplossingen voor conflicten en huwelijk en gezin

Door: dr. Emanuel Vivian John

Er is ontzettend veel verwarring in relaties en vaak vindt er een escalatie plaats. De oplossing is niet altijd gemakkelijk maar er is altijd een weg terug uit de crisis, een Bijbelse oplossing voor conflicten.

De schrijver – een ervaren Christelijke counselor – laat vanuit de Bijbel zien wat de oorsprong is van gezinsconflicten maar biedt ook Bijbels verantwoorde oplossingen aan.

Enkele onderwerpen die besproken worden, zijn: oorzaken van conflicten, misstanden in gezinnen, Gods instelling van het huwelijk, ouderschap, breuk in de gezinsrelaties, communicatieconflicten, verschillende vormen van mishandeling, verkeerde oplossingen door negatief gedrag, ziekmakende reacties op onopgeloste conflicten zoals incest, verslaving, eetstoornissen, zelfmoord enzovoort.

Het laatste deel van het boek is gewijd aan oplossingen zodat gezonde relaties weer een kans krijgen.

Dit boek is een nuttige 'eerstehulp-gids' voor mensen die hulp zoeken maar ook voor alle gelovigen die anderen raad geven of geconfronteerd worden met conflicten in een huwelijk en gezin.

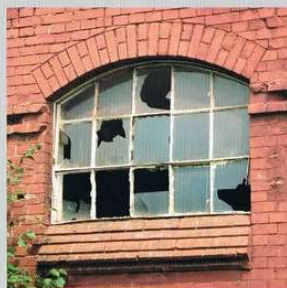
Bestelcode: 3029

Aantal bladzijden: 155

Prijs: € 8,95

Thuis niet best?!

*Bijbelse oplossingen voor conflicten
in huwelijk en gezin*

dr. Emanuel Vivian John

Nadenkertje

Ponce de Leon, een Spaanse edelman die met Christoffel Columbus gezeild had, doorkruiste in het jaar 1509 het eiland Puerto Rico. Hij werd daar gouverneur en leefde een tijd lang in welstand en zorgeloosheid. Op een dag kwam er een inheemse hoofdman bij hem. Deze vertelde hem dat er een 'verjongingsbron' was op een eiland in de buurt, die hem van al zijn gebreken en wonden waaronder hij leed, kon genezen. Zo zou hij weer sterk en krachtig worden als in de tijd van zijn jeugd.

Ponce de Leon vroeg toestemming aan de koning van Spanje en ging op weg om deze geweldige bron te zoeken. In het jaar 1513 vertrok hij met de zeilboot. Op paaszon­dag bereikte hij een tropisch, met bloemen bezaaid land, dat hij 'Florida' (d.w.z. 'land van de bloemen') noemde. Daar zocht hij overal naar de magische verjongingsbron en dronk uit iedere bron – maar tevergeefs! Teleurgesteld keerde hij naar Puerto Rico terug, waar hij in 1521 als een gebroken man stierf.

Deze geschiedenis is maar een kleine illustratie van de inspanningen van veel mensen om vandaag de dag hun 'verjongingsbron' te vinden. Dagelijks worstelen ze met hun zorgen, problemen en verstrikkingen. Velen wachten op de dag dat ze het onbekende geluk vinden. Zo draait hun hele leven altijd alleen maar om hun eigen persoon.

Maar het leven hier op de aarde is niet alles. Ieder van ons heeft een eeuwig lot voor zich – óf het eeuwige leven met Christus óf de 'tweede dood', het eeuwige oordeel Gods over alle zonden. Alleen het geloof in de Verlosser Jezus leidt tot het eeuwige leven en dat is oneindig veel belangrijker dan al het aardse geluk!